

lige over for Frankrigs vilde, da 10 Francs indeholde 2,0032 Grammer fint Guld,	
den foreslaaede mindre Mynt være =	14,00 Francs
den større	28,00 —
og omvendt 10 Francs =	7,14 nye Rigsdaler svenskt
20 — =	14,28 — — —
10 Francs =	3,57 — Rigsdaler danst
20 — =	7,14 — — —
10 Francs =	1,78(5) — Species norst
20 — =	3,57 — — —

lige over for Englands vilde, da en Sovereign indeholder 7,3224 Grammer fint Guld,	
den foreslaaede mindre Mynt være =	11 sh. 1/2 d,
den større	1 £ 2 sh. 1 5/6 d.
og omvendt 1 £ =	18,01 nye Rigsdaler svenskt
— =	9,00(5) — — — danst
— =	4,50(2) — Species norst.

Det vil ses, at, forsaavidt Bægten lægges paa, at den foreslaaede Hovedmynt skulde være saaledes bestaende, at man kunde undgaa at bestemme Godtgjævelser ved Myntens Indførelse, vilde Saadant efter dette Forflag muligvis i alle tre Riger kunne opnaas, nemlig forsaavidt det ovenfor nævnte Værdiforhold mellem Guld og Sølv af 1: 15,60 maatte komme til omtrentlig at falde sammen med det i Overgangsteblikket faktisk stedfindende. Den nævnte Forudsætning er grundet paa et Hensyn til Gjennemsnittet af Sølvets og Guldets Pris i Aarene 1867—71, hvilket giver et Værdiforhold af 1: 15,59, hvorfor det ved Forflagets Indbringelse var antaget, at man af forskjellige Hensyn kunde vælge, som nævnt, 1: 15,60 som det sandsynligste paa den Tid, Ordningen vilde kunne træde i Kraft. Men dersom denne Forudsætning ikke skulde indtræde, hvilket der har været overvejende Stemning for at antage, vilde den nævnte Fordel ved Forlaget ikke være tilstede. Det vil derhos af ovenangførte Værdiforhold fremgaa, at de ved dette Forflag fremkommende nordiske Regningsenheder ikke vilde komme til at staa i et Forhold til de vigtigste fremmede Regningsenheder, som lader sig udtrykke med fuldkommen Nødtagtheden paa en bekvem Maade. Nærmest ved at tilfredsstille denne Fordring vilde vel Forholdet til den engelske Regningsenhed være, idet 1 £ vilde være = 18 Rd. 1 Dre svenskt; selv dette viser altsaa en liden Afvigelse; derimod vilde Forholdet til den franske Regningsenhed være som 1: 0,714 og til den tydske som 1: 0,8917; en Mark Hamborger Banko vilde blive 1,3225 svenske Rigsdaler, og ganske lignende Forhold vilde fremkomme for de nye norske og de nye danske Daler. Følgen heraf vilde blandt andet ogsaa være den, at der imellem de nordiske Guldmynter og dem, der benyttes i de tilgrændsende Lande, navnlig i Tydskland, blev en Afvigelse fra det simple mathematisk Forhold, som vilde blive til Skade for Norden, hvis Mynt vilde indeholde lidt mere Guld, end dette Forhold angiver, og der vilde saaledes være Fare for, at den tydske Mynt af noget ringere Værdi i daglig Handel og Wandel kunde blive regnet for høit i Forhold til den værdifuldere nordiske Mynt, hvoraf vilde resultere en Forfordeling for de tre nordiske Riger, som vel navnlig vilde blive følt i Danmark, men dog ogsaa i de to andre Riger; og et Middel, hvorved denne Fare vilde kunne undgaaes, se vi os ikke i Stand til at paavise.

Dette Forflag har derfor ikke formaaget at samle Stemmerne i Kommissionen om sig, men er bleven taget tilbage for det af Kommissionen nu anbefalede Forflag, idet det dog fra svensk Side er bleven fremhævet, at Sverig sandsynligvis vil faae størst Vanskeligheder ved sidstnævnte Forflag, men at, da de to andre Lande ved dette vilde faae den Fordel af Forholdet til den tydske Mark, som nedenfor nærmere skal omtales, kunne disse to Lande ikke antage andet end dette. Skjøndt disse Fordele havde mindre Betydning for Sverig, vare de dog